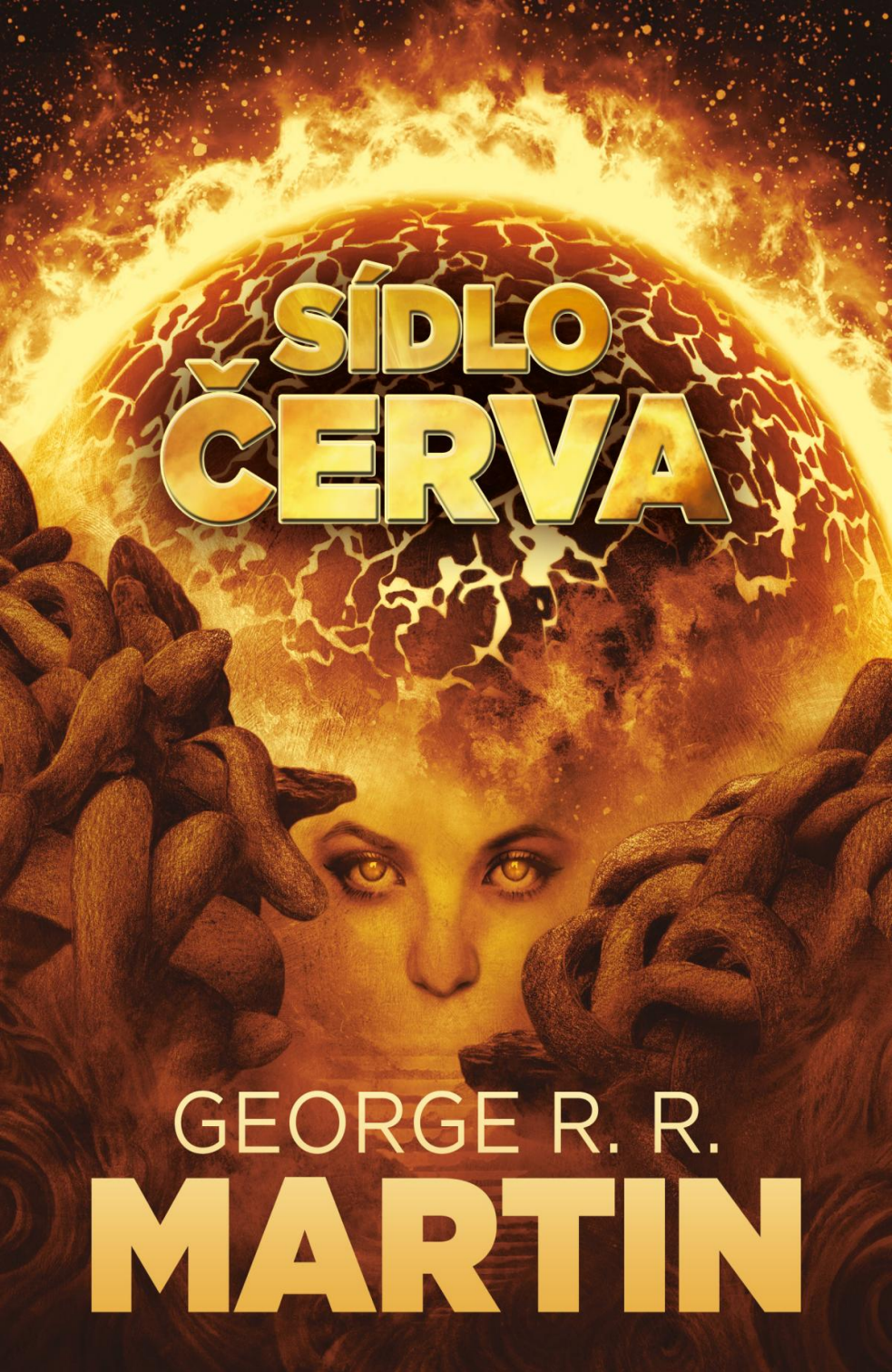

SÍDLO ČERVA

GEORGE R. R.
MARTIN

GEORGE R. R.
MARTIN

SÍDLO
ČERVA

GEORGE R. R.
MARTIN

SÍDLO
ČERVA

ILUSTROVAL JOHN PICACIO

ARGO

Přeložili Jana a Jan Oščádalovi

© Argo, 2017

Copyright © 1976 by George R. R. Martin

Translation © Jana a Jan Oščádalovi, 2007

Cover art and illustrations © 2015 by John Picacio

ISBN 978-80-257-2196-4 (váz.)

ISBN 978-80-257-2279-4 (e-kniha)

Po věky tak dlouhé, že jejich počátek nemá pamětníka, spělo Sídlo červa ke zmaru, jak tomu také mělo být, neboť zmar byl jedním ze jmen samotného Bílého červa.

A proto se *jaga-la-hai*, červí děti, jen usmívaly a chovaly se jako kdykoli jindy, ačkoli se gobelíny na stěnách nekonečných chodeb rozpadaly, dokonce i chladný kámen se měnil v prach, a červích dětí každým rokem ubývalo, neboť maso bylo stále vzácnější. Rodily se, žily si své životy a zase umíraly v horních chodbách se štěrbínami oken, omývaných kalně rudým světlem obrovského zmírajícího slunce podobného řeřavému uhlíku. Pečovaly o louče, slavily maškarní bály a dělaly znamení červa, kdykoli míjely temné tunely bez oken, o nichž se říkalo, že tam číhají brumlající dolňáci. Tradovalo se, že síně a tunely Sídla červa jsou nekonečné, že sahají pod zem tak hluboko jako černá obloha

vysoko, *jaga-la-hai* však obývaly jen malý počet z mnoha prastarých komnat.

Učily se, že si Bílý červ nakonec přijde pro všechny, ale plazí se převelice pomalu, vleklý zmar se proto musí náležitě oslavit navzdory chorobným barvám rozkladu. Tuto moudrost hlásal současný Lidočerv, podporován bronzovými rytíři, stejně jako ji po nesčetné generace hlásali jejich předkové. Jedině tak může Sídlo červa přetrvat, přestože dole se plíží dolňáci a nahoře slunce vyhasíná.

Každý čtvrtý rok se ty nejchytřejší, nejdůvtipnější a nejurozenější *jaga-la-hai* shromáždily v Obsidiánové síni, aby pohlédly na slunce a hodovaly v jeho zmírajících paprscích. Pouze v této síni se mohl konat tak skvělý maškarní bál. V Sídle červa byla nejvýše položená, takže všechny chodby, které k ní vedly, stoupaly do vrchu. Podlaha, strop a tři stěny sestávaly z obsidiánových tabulí, chladných a lesklých jako zrcadla a temných jako smrt. Celé čtyři roky mezi jednotlivými Slunečními maškarádami zde pracovaly červí děti nižšího rodu, jimž se říkalo hlídači loučí, a neúnavně drhly a leštily, takže když dovnitř konečně vstoupili bronzoví rytíři

a zažehli louče, v černém skle se zatřpytily jejich odrazy. Pak se dostavili hosté, na tisíc urozených ve veselých kostýmech a fantastických maskách, a obsidián křivil a deformoval jejich pestré škrabošky a ladné postavy, až z nich byla jen skotačící změť démonů křepčících v obrovské černé láhvi.

Obsidiánová síň měla jednu zvláštnost. Okno. Zabíralo celičkou čtvrtou stěnu, před níž byl v dolíku vyplněném pískem svinut Lidočerv. Okno bylo křišťálově průzračné, přesto silnější než jakékoli známé sklo. V celém Sídle červa nebylo jiné okno, které by se byť vzdáleně blížilo jeho velikosti. Za sklem, pokud to bylo sklo, se prostírala mrtvá a bezútěšná planina. Nezvedl se tam sebemenší vánek. Kam oko dohlédlo, jen temná pustina, pouze na samém obzoru se tu a tam daly zahlédnout kamenné obrysy čehosi, co mohlo, ale nemuselo být zříceninami. Nedalo se to odhadnout, světla bylo poskrovnu.

Slunce zaplňovalo polovinu oblohy. Roztáhovalo se přes celý horizont a klenulo se až k nadhlavníku. Za ním byla černočerná obloha s hrstkou hvězd. Slunce, samo jen nepatrně světlejší, mělo barvu popela, až na několik míst, kde dosud žilo a kde tekly žhnoucí řeky, klikaté červené stuhý, ohnivé tepny na unavené sluneční tváři. Červí děti je kdysi, před dávnými časy, když si ještě hrály s dalekohledy, zkoumaly a všechny ty hořící kanály pojmenovaly, ale většinu těch názvů dávno zapomněly. Řeky se stékaly a větvyly, někdy se dala spatřit doutnající oranžová jezera a občas skrze popelavou krustu probleskly rudé a žluté tůně. Nej působivější však byly dva obrovské, zuřivě rudé oceány, které se zmenšovaly a tmavly s každou další maškarádou. Jeden se rozléval blízko okraje a táhl se na nikdy nespátřenou část, druhý plál uprostřed slunce a někdy ozařoval obrysy domnělých zřícenin na obzoru.

Od poledne, kdy Sluneční maškaráda začala, až do půlnoci (dělení času bylo víceméně libovolné, neboť mezi dnem a nocí tam venku se nedal postřehnout žádný rozdíl) byli všichni hodovníci zamaskováni, dokonce i Lidočerv, a závěsy z těžkého rudého sametu, zatažené přes okno, zakrývaly slunce. Mlčenliví hlídači loučí přinášeli na černých železných podnosech pokrmy a nápoje a rozkládali je na dlouhém stole: masité houby v husté omáčce, jemně kořeněné pýchavky, drobné slimáky zabalené ve slanině, voňavá zelená vína, v nichž se hemžili pepřočervi, dále smažené lezavce, opékané norovepře z královské spižírny Lidočerva, teplý houbový chléb a mnoho dalších delikates. Když se poštěstilo, bylo jako hlavní chod servírováno šestinohé baculaté mládě dolňáků (někdy i dvě!), ne moc staré, aby nebylo tuhé, pečené vcelku a pečlivě podlévané, aby bílé masíčko zůstalo šťavnaté. Hodovníci se cpali, div nepraskli, vtipkovali a smáli se, skryti škraboškami a závojíčky, a dlouhé hodiny tančili ve světle loucí, přičemž obsidiánové přízraky na stěnách a podlaze parodovaly jejich ladné pohyby. Když konečně nadešla půlnoc, nastalo snímání masek. Jakmile všichni odhalili tváře, bronzoví

rytíři přinesli vládnoucího Lidočerva ke čtvrté stěně, aby zatáhl za šňůru závěsu (pokud ještě měl ruce – jinak to za něj udělal rytíř) a odmaskoval slunce.